

Θεία Κοινωνία, το λίπασμα της ψυχής (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσία](#)

Είναι σε όλους γνωστό ότι ένα από τα μυστήρια της Εκκλησίας μας είναι και αυτό της Θείας Κοινωνίας, κατά το οποίο, μεταλαμβάνοντας το σώμα και το αίμα του Κυρίου μας, παίρνουμε μέσα μας την αληθινή ζωή που είναι ο Χριστός. Αν δεν το κάνουμε αυτό, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Κυρίου, δεν έχουμε ζωή μέσα μας -είμαστε δηλαδή πνευματικά νεκροί:

«... εάν μη φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου και πίνητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς. ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ αναστήσω αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. η γαρ σαρξ μου **αληθώς** εστί βρώσις, και το αίμα μου αληθώς εστί πόσις....» (Ιωάν. στ´, 53-56).

Πηγή: 1st-art-ga

Τη λέξη «αληθώς» την υπογράμμισα επίτηδες, για να καταλάβουν μερικοί, που πιστεύουν ότι όλα αυτά που γίνονται είναι συμβολικά, ότι μ' αυτή τους την πεποίθηση, όχι απλά βρίσκονται σε πλάνη, αλλά βγάζουν ψεύτη και τον ίδιο το Θεό! Άλλωστε, στη συνέχεια του ευαγγελικού αναγνώσματος, όταν κάποιος από

τον ευρύτερο κύκλο των μαθητών αποχώρησαν γιατί τους φάνηκε «σκληρός ο λόγος», ο Χριστός δεν είπε «Πού πάτε βρε παιδιά; Αυτά είναι συμβολικά», αλλά είπε και στους δώδεκα μαθητές «...μη και υμείς θέλετε υπάγειν;», δείχνοντας ότι την αλήθεια που προανέφερε, ή την δέχεται κάποιος όπως είναι, ή παύει να είναι μέλος της Εκκλησίας!

Τέλος πάντων, για να επανέλθω στο θέμα μου, από τα παραπάνω φαίνεται καθαρά ότι, όπως το σώμα μας διατηρείται στη ζωή με την υλική τροφή, έτσι και η ψυχή μας για να διατηρηθεί ζωντανή έχει ανάγκη την πνευματική τροφή, δηλαδή τη Θεία Κοινωνία.

Είναι όμως γνωστό -ελπίζω- και το γεγονός ότι χωρίς την κατάλληλη προετοιμασία με το μυστήριο της Μετανοίας και Εξομολόγησης, η Θεία Κοινωνία όχι μόνο δεν τρέφει την ψυχή, αλλά αποτελεί κρίμα στο λαιμό μας και πηγή συμφορών, αντί για ευλογία. Και για να μην πει κανείς ότι αυτά τα λένε οι παπάδες για να τρομοκρατούν τον κόσμο, παραθέτω τα λόγια του αποστόλου Παύλου στους Κορίνθιους για το συγκεκριμένο θέμα: «...ο γαρ εσθίων και πίνων **αναξίως** κρίμα εαυτώ εσθίει και πίνει...», «...**διά τούτο** εν υμίν πολλοί ασθενείς και άρρωστοι και κοιμώνται ικανοί.» (Κορινθ. Α΄, ια΄, 29-31).

Αυτό το τελευταίο, για να είμαι ειλικρινής, για αρκετό καιρό με είχε προβληματίσει και βασάνιζε τη σκέψη μου, γιατί δεν εύρισκα τίποτε ανάλογο στην καθημερινότητά μου. **Πώς είναι δυνατόν**, σκεφτόμουν, **το απόλυτο αγαθό**, που είναι ο Θεός, **να μου κάνει κακό**; Και γιατί, για να μη συμβεί αυτό, θα πρέπει να κάνω τη συγκεκριμένη προετοιμασία με το μυστήριο της Μετανοίας και Εξομολόγησης; Προσευχόμουν, λοιπόν, στο Θεό να μου φανερώσει, όσο είναι δυνατόν να χωρέσει ο πεπερασμένος νους μου, κάτι που θα ανέπαυε αυτό το λογισμό μου.

Και όντως αυτό συνέβη:

Τον καιρό που σαν εκπαιδευτικός ήμουν αναπληρωτής και τα καλοκαίρια έμενα άνεργος, για να μπορέσω να θρέψω την οικογένειά μου, έκανα διάφορες δουλειές (οικοδομή, ξυλουργείο, σούπερ μάρκετ, κ.α.). Κάποτε δούλεψα και σε φυτώριο, με καλλωπιστικά κυρίως φυτά. Μια μέρα το αφεντικό είπε πως τα φυτά χρειάζονταν λίπασμα. **Πριν** όμως βάλω το λίπασμα, μου είπε ότι έπρεπε να καθαρίσω όλες τις γλάστρες από τα αγριόχορτα (ζιζάνια). Για να γίνει μάλιστα καλό καθάρισμα των ζιζανίων, μου είπε να μουσκέψω πρώτα καλά το χώμα, ώστε να μαλακώσει κι έτσι να μπορέσουν να βγουν μ' **όλη** τους τη ρίζα, γιατί αν έμενε ρίζα μέσα στο χώμα, σύντομα θα ξανάβγαιναν. Αν δεν έκανα όλα αυτά, κι έριχνα το λίπασμα χωρίς να ξεβοτανίσω πρώτα, τότε τ' αγριόχορτα, που -αν και βραχύβια- χαρακτηρίζονται

από γρήγορο ρυθμό ανάπτυξης, θα μεγάλωναν πολύ περισσότερο από το φυτό της γλάστρας και, τελικά, θα το «έπνιγαν».

Τότε σαν να έπεσε άπλετο φως στη σκέψη μου και, όση ώρα έκανα τη δουλειά που μου ανατέθηκε, οι παραλληλισμοί σχηματίζονταν στο μυαλό μου ο ένας πίσω απ' τον άλλο:

Έβλεπα την ύπαρξή μου σαν γλάστρα που μέσα της ήταν φυτεμένο ένα ωραίο λουλούδι -η ψυχή μου- που βγάζει ευωδιαστά άνθη -τις αρετές. Μέσα μου υπάρχουν και ζιζάνια -τα πάθη μου- τα οποία δεν τα έσπειρε αυτός που φύτεψε το λουλούδι -ο Θεός. Αυτό που δίνει ζωή στο λουλούδι και ομορφαίνει τη γλάστρα είναι το λίπασμα -η Θεία Κοινωνία. Πριν από το λίπασμα θα πρέπει να ξεριζωθούν -με την Εξομολόγηση- τα ζιζάνια, κάτι που γίνεται αποτελεσματικότερα όταν έχει προηγηθεί η ύγρανση του χώματος -με τα δάκρυα της Μετάνοιας. Αν δεν γίνει αυτό, το λίπασμα -αν και ευεργετικό αυτό καθ' αυτό- θα αποβεί καταστροφικό για το φυτό -την ψυχή-, αφού τα ζιζάνια -τα πάθη- θα θεριέψουν ακόμη περισσότερο, με κίνδυνο τη βλάβη ή ακόμη και το θάνατο του φυτού!

Μάλιστα τότε κατάλαβα γιατί όταν κοινωνούσα, μετά από μια τυπική εξομολόγηση και χωρίς να έχει προηγηθεί βαθειά και με πραγματική συναίσθηση των λαθών μου μετάνοια, τα πάθη μου δυνάμωναν αντί να αδυνατίζουν και η όλη κατάσταση με οδηγούσε σ' ένα πνευματικό τέλμα (εδώ να διευκρινίσω ότι δεν αναφέρομαι στις λυσσαλέες επιθέσεις του πονηρού, που φυσικό είναι να προσπαθεί ν' αφαιρέσει τον «πολύτιμο μαργαρίτη» Χριστό, αμέσως μόλις δει ότι Τον δέχτηκα μέσα μου, αλλά στη δική μου δυνατότητα ν' αντιμετωπίσω αυτές τις επιθέσεις, ειδικά απ' τη στιγμή που ξέρω ότι είναι αναμενόμενες).

Αυτό το απλό παράδειγμα, που εμένα με βοήθησε αρκετά, ήθελα να μοιραστώ μαζί σας φίλοι μου, με την ελπίδα πως **ίσως να βοηθήσει** και άλλους στο να μπορέσουν να μετέχουν πιο συνειδητά και καλύτερα προετοιμασμένοι στο μυστήριο της ζωής, τη **Θεία Κοινωνία**.